

En hjälte i de tysta värmlandsskogarna.

Saxat ur
Arvika Tidning den
11 dec. 1939.

Lam Bogen-
bo blev konst-
slöjdare.

Märkligt levnadsöde.

I dessa tider, då människor alldeles falla samman under trycket av mörka yttre händelser och då hos mer än en uppgivelsens förkastliga anda har så lätt att vinna insteg, kan det vara nyttigt att erinra om sådana i vår omgivning som tappert och framgångsrikt kämpat mot de största svårigheter och i sin livsvilja besekrat alla hinder i form av nöd och sjukdom. Det är vardagens tysta hjältar. I tider av nöd bli de ett föredöme för oss alla.

En av dessa tysta hjältar är konstslöjdaren Rudolf Söderlund, Södra Kyrkotorp i Bogen, som genom en olyckshändelse för över tjugo år sedan förlorade sin rörelseförmåga men efter många års sjukhusvistelse tog sitt öde i egna händer och arbetade sig fram till en uppmärksammas konsthantverkare. I ett brev till tidningens medarbetare har han själv, på vår begäran, nedtecknat sin levnadshistoria. Det är en gripande men på samma gång uppbyggande berättelse.

»Jag föddes den 17 maj 1899, växte, begåvades med jättekrafter och var frisk till den 22 mars 1918, då jag under skogsarbete råkade ut för en olyckshändelse o. bröt ryggraden. Redan den 25 sändes jag till Karlstad lasarett, emedan förflamning inställde sig. Under väntan på bättring kvarlåg jag på sjukhuset. På hösten samma år fick jag först »Spanska sjukan» och omedelbart följde dubbelsidig lunginflammation. Läkarna ansågo allt hopp om tillfrisknande vara uteslutet. Efter detta konstaterades var i lungsäcken, och en tappning av 2 lit. skedde.

R. Söderlund utanför sitt hem.

Under 16 dygn var temperaturen ingen gång under 40 grader. Förflamningen var nu också fullbordad, och all rörelseförmåga i både armar och ben var borta. Efter 3 och 7 månaders oförändrat sängläge, hade jag 27 liggsår vilka förorsakade plågor, som inga ord kunna beskriva, och därmed slutar min tid i Karlstad.

I oktober 1922 förflyttas jag till Vanförestalten i Göteborg. Där genomgick jag tre stora operationer med 14 dagars mellanrum. Hemska plågor följde, och kroppsvikten sjönk 20 kg. Efter olika slag av behandling började likväl rörelseförmågan i armarna att återvända, men underkroppen var helt förflamad. Den 6 juni förflyttades jag till Nynäshamns kurort, men trots alla de många olika försök som gjordes, kunde intet medel i ringaste mån häva lamheten. Den 20 november 1922 återkom jag till mitt

föräldrahem efter 4 år och 8 månaders bortovaro och förklarad OBOTLIG och för livet fjättrad vid sängen till tyngd för mig och andra.

Det är långsamt att oavbrutet tillbringa 5 år i sängen, när man är i 20 års-åldern. Vid hemkomsten blev jag därför hjälpt, så jag någon stund satt stödd av kuddar. Så småningom ökades krafterna i mina armar, och jag kunde resa mig själv. Då kom begäret efter arbete — —! Vad skulle jag göra — —? Jo reparera skodon. Snart var det full verkstad både med reparationer och nyfabrikation. Svårigheterna låta sig nog lättare tänkas än beskrivas, när jag måste sitta nedbäddad i min säng. Det gick i alla fall, och nu var jag skomakare utan en enda dags lära — — !

Önskan att komma ur sängen stegrades, och jag lät göra mig en kryckstol, som jag fortfarande måste använda. Med denna som hjälp kan jag nu förflytta mig något både ute och inne.

Kamrater kommo ofta på besök, då blev det klockbyte, och jag började importera amerikanska guldur. Så skulle klockor, som jag fick i byte lagas, och nu hade jag blivit urmakare till husbehov.

En annan fabrikation är läderarbeten till väskor, mössor o. d. av småbitar samt penningpungar och plånböcker i läderplastik med ägarens namn.

Nu började jag bliva stark i armarna och kunde arbeta tyngre saker. Det första blev skålar av s. k. kotor. Med stor omsorg måste man sköta kniv och övriga verktyg, så att det vresiga virket icke går sin egen väg, putsningen är sedan ett prov i tålmod.

En dag började jag emellertid fabrikation av s. k. knivdoningar. Dessa äro dels av masurbjörk, dels av älg-horn eller ben till skaft och slida samt försedda med beslag av nysilver. Det är min stora artikel, som sålts till Oslo, Vinger, Tromsö och Magnor i Norge samt till en mängd platser i Sverige. En hel del såldes på utställningen i Rommehed, varifrån också efterbeställningar ingått.

Så är nu den enkla beskrivningen av mitt obetydliga liv, inget att tala om. Däremot ha andra varit mycket snälla mot mig! Vi äro alla friska! Varma hälsningar — —». Med detta brev framför sig, kan man väl knappast undgå att smittas av den tro på livet, den okuvliga arbetsvilja och den storslagna förmågan att glömma sig själv, som strålar därur.

Där sitter den unge mannen på sin säng och gör sina arbeten dag efter dag, men utan att klaga, utan att avundas. Märk brevets slutord: »Vi äro alla friska!» — — Det kan bli en välbehöflig tankeställare för oss, som kanske ha för vana att just ta fram våra plågor.

Söderlunds arbeten äro uppskattade av fackmän, och den som beställer en knivdoning får sitt namn prydligt ingraverat i nysilverbeslaget, om han vill.

V. S-g.